

σπλαγχνίσθη τὴν ἀπροστάτευτον νηϊότητά της καὶ τὴν παρέδωκεν εἰς ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποίους τὴν εἶχε λάβει, πρὸς ἐξασφάλισιν σκοποῦ τινος ἐκ τῶν πολυειδῶν τοιούτων, αἵτινες διαρκῶς κατεῖχον τὸν εὐφάνταστον αὐτοῦ νοῦν.

Ὁ Φουκὲ ὠμίλει περὶ τοῦ παιδίου τούτου ὡς διὰ τὸ μικρὸν γαιουδάκι του καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἠδύναντο νὰ ἴδωσι τοὺς ἐρπισμούς της ἀπὸ τῶν ποδῶν της Λουίζης Δουβάλ πρὸς τοὺς τοῦ Φουκὲ, ἤθελον θεωρήσει τὴν ὀνομασίαν κατάλληλον. Ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων εἶχεν εἶδεῖ τὴν Ῥαχήλ περιδιαβάζουσαν εἰς τοὺς κήπους τῶν Tuileries καὶ ἦτο φυσικῶς ἀρκετὰ περιέργος νὰ γνωρίσῃ ποία ἦτο αὕτη καὶ ποῦ διέμενεν· ὁ δὲ Φουκὲ, εἰς θν ὁ αὐτοκράτωρ ὠμίλητε περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἦτο, καθ' ἣν σσιγμὴν ἢ σκηνὴ αὕτη συνέβαινεν, ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύϊ του (οὕτως εἶπε) ν' ἀνακαλύψῃ περὶ αὐτοῦ καὶ νὰ πληροφορήσῃ τὴν Μεγαλειότητά του.

Πλησίον τραπέζης τινὸς κεκαλυμμένης ὑπὸ ἐπιστολῶν καὶ ἄλλων ἐγγράφων ἐκάθητο ἀναγινώσκων αὐτὸς ὁ Ἰωσήφ Φουκὲ. Οἱ ὄφρυες του ἦσαν συνεσταλμένοι θυμρευιδῶς, ἀλλὰ μειδίαμα κέρδους ὑπεφαίνετο εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ λίαν ἐκφραστικοῦ προσώπου του.

«Χοῦμ!» ἀνέκραξεν ὁ Φουκὲ μὲ τόνον, ὅστις προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν ὄλων τῶν παρευρισκομένων. «Ἔδῶ ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἐκ τῶν αἰσχρῶν ἐκείνων ἐπιστολῶν, ἃς οἱ ἐχθροὶ τῆς κυβερνήσεως ὀνομάζουσιν ἐπιδειξίους.

— Τώρα πρόκειται περὶ ἡμῶν.

— Περὶ ἡμῶν; ἀληθῶς! Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸς εἶναι φιλόφρων» εἶπεν ἡ Μαρία.

— Πῶς, ἀπήντησεν ὁ Φουκὲ, ὑψῶν τὸν χάρτην καὶ ἀναγινώσκων. «Αὐτὸς λέγει ὅτι ὁ ἀρχι-διάβολος (ἐννοῶν ἐμὲ) ἴδρυσεν λόχον τινὰ ἀπαρτιζόμενον ἐκ τῶν μᾶλλον ἀξιεράστων γυναικῶν.»

— Πόσον ὠραῖον δι' αὐτόν! ἀνέκραξεν ἡ Ῥαχήλ, μετακινούσα τὸ μέτωπόν της ἀπὸ τῆς μικρᾶς παλάμης της, εἰς ἣν τὸ εἶχε κρύψει καὶ κινούσα τοὺς πλοκάμους της ὀπισθεν τῶν λεπτοφυῶν ὠτίων της.